

KAPITOLA 29

Probudil jsem se ve svojí ložnici.

Vybavily se mi vzpomínky na den, kdy jsem se pokusil abdikovat. Moje bolest tentokrát nebyla ani zdaleka tak intenzivní a palčivá. Pořád to ale bolelo.

Se záupněm jsem se přetočil na bok, svaly pod peřinou se mi bolestivě stáhly. Fajn, беру zpět, tohle je úplně stejně na nic. Au.

„Areku?“

„Bethany?“

Položila mi dlaň na tvář, a když jsem otevřel oči, spatřil jsem její ustaraný obličej. „Tak tady tě máme, blbečku. Jak ti je?“

„Jako by mě někdo zmlátil klackem.“

„Jsem ráda, že tě ani bezvědomí nepřipravilo o tvůj cit pro dramaticčnost.“

Protáhl jsem obličej. „To není vtipné.“

„Ne,“ přitakala. „Ani trochu. Ještě štěstí, že Sionna byla s tebou. Jen díky ní sis nerozkřápl lebku o podlahu.“

„Rozkošné. Na Sionnu je vždycky spoleh. Jak dlouho jsem byl mimo?“

„Většinu dne. Už je po setmění.“ Objala mě kolem ramen. „Můžeš se posadit?“

„Jo, asi jo.“ To byla lež. Neměl jsem tušení, jestli to dokážu. Celý jsem se chvěl.

Pomohla mi vytáhnout se do sedu a dala mi za záda několik polštářů. „Zůstaň v klidu a nedělej žádné vylomeniny.“

Roztřesenýma rukama jsem si od ní vzal hrnek, při pití jsem se trochu pocítil. Byl jsem naprosto vyčerpaný. Duše se mi smrskla do bezvýznamné kuličky a nechala po sobě zející díru v mém nitru. Připadal jsem si křehký. Průsvitný. Nečekal jsem, že se to stane tak rychle. Sice mi zbývalo ještě pár dní, ale magie je zřejmě vrtkavá mrcha.

„Ehm... Kdo všechno ví, že jsem omdlel?“

„Všichni,“ odpověděla Bethany s předstíranou veselostí. „Léčitelka z podhradí se na tebe podívala a prohlásila, že jsi omdlel hlady.“ Zachmuřila se. „Já ale vím, že jsi snídal, takže to nemůže být pravda. Na druhou stranu se na tobě mohlo stejně dobře podepsat to, že jsi včera málo spal, moc pil a moc tančil,“ dodala kousavě.

„Ano, to všechno jsem dělal,“ potvrdil jsem a pokýval hlavou.

Bethany ani nehnula brvou. Odkáslala si. „Taky jsi utrpěl šok, když jsi zjistil, že Matt odešel. To ti asi taky moc nepomohlo.“

Vyhnul jsem se jejímu pohledu a raději se zaměřil na uvolněnou nit v dece. „Jo. To... asi taky.“

Pozorně si mě prohlížela. „Šušká se, že opustil hrad, aby něco zařídil pro krále.“

Kousl jsem se do rtu. Matt. Matt. Matt. Nedokázal jsem myslet na nic jiného. Dokonce i srdce mi bušilo do rytmu jeho jména. *Jestli se odsud někdy dostanu, povím jí, že ji miluju.* Odešel. Ale možná... možná to tak bylo lepší? Jelikož se mě očividně chystal znovu odmítnout, bylo lepší, že si nějakou dobu nemusíme lézt na oči. Ničilo by mě, kdybych se s ním měl vídat každý den, až příslibím svoji duši někomu jinému.

„Areku?“ Bethany mě dloubla do paže.